

عنوان مقاله:

مقدمه ای بر نقالی در ایران

محل انتشار:

دو فصلنامه پژوهشهای ادب عرفانی (گهر گویا)، دوره 3، شماره 4 (سال: 1388)

تعداد صفحات اصل مقاله: 30

نویسنده:

سجاد آیدنلو - استادیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه پیام نور اورمیه

خلاصه مقاله:

نقالی در فرهنگ و ادب ایران پیشینه دیربازی دارد؛ ولی اسناد و اشارات مربوط به آن، از روزگار صفویان به این سو است. اندازه نفوذ گسترده این فن در میان عامه مردم از گزارشهای گوناگون و بعضا خیره کننده مجالس سهراب کشی بر می آید و در ادوار رونق و رواج آن (عصر صفوی تا میانه های عهد پهلوی) حتی بر ادبیات و هنر رسمی زمان نیز تاثیر گذاشته و شواهدی از شعر سخن سرایانی چون: سلیم تهرانی، صحبت لاری، قآنی و... و نیز برخی نگاره های شاهنامه نشان دهنده این نکته است. نقالی آداب و اصول ویژه ای داشته و علاقه مندان به این فن- در صورت بهره مندی از ویژگی هایی مانند: حافظه تیز، فصاحت و خوش صدایی- آن را نزد نقالان پیش کسوت می آموختند و می توانستند پس از مدتی صاحب طومار شوند و نقل بگویند. بعضی از این آیینها عبارت است از: ایستادن بر تختی در میان قهوه خانه یا نشستن بر صندلی، پیش خوانی، طلب صلوات در زمانهای خاص، استفاده از حرکات سر و دست و هماهنگی اندامها و لحن گفتار، به کارگیری منتشا (عصا)، بیت خوانی در میان نقل منثور، اجرای عملی بعضی صحنه های روایات، دوران زدن، رعایت تسلسل در نقل و... .

کلمات کلیدی:

روایات ملی- پهلوانی ایران، نقالی، طومار، آداب نقالان، شاهنامه، روایات ملی، پهلوانی ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1209599>

